

Arrest

nr. 341 201 van 16 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat B. AYAYA
Oscar Van Goidtsnoevenlaan 97
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 februari 2026 tot weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (bijlage 11) en van diens beslissing van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2026 om 12u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. AYAYA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2026 komt de verzoeker aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Addis Abeba, Ethiopië.

Op 6 februari 2026 treft de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van toegang aan de grens met terugdrijving (bijlage 11).

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 6 februari 2026 en luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 06/02/2026 om 16.55 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL-NATIONAAL, werd door ondergetekende H.T. eerste inspecteur

de heer / mevrouw :

de heer / mevrouw :

naam A. B. voornaam P. O.

geboren op (...).(…).2001 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.) wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Congo (Dem.Rep) nummer (...)

afgegeven te Minaffet op : (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door vertegenwoordiging van België te Kinshasa

geldig van (...) tot (...)

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : /

afkomstig uit Addis Ababa met (...), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

om de volgende reden(en) :

[...]

x (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene komt samen met 2 vrienden toe voor een conferentie en toerisme in België en Italië. Betrokkene verklaart dat 1 van de 2 vrienden de genaamde C. alles heeft geregeld en hij deze volgt. Betrokkene heeft een beoogd verblijf van 33 dagen (terugkeerticket dd 10.03.2026). De genaamde C. heeft een uitnodiging voor een conferentie te Italië enkel op zijn naam en niet op naam van betrokkene. Betrokkene verwijst naar de genaamde C. voor de details van de conferenties en verplaatsingen. De genaamde C. verklaart dat ze na een kort verblijf in Brussel (van 06/02 tot 07/02) naar Turijn te gaan. Hiervoor is een flexibus ticket aangekocht voor vertrek op 09.02.2026 . hij verklaart een zes-tal dagen in Turijn te zullen doorbrengen om daarna 2 dagen naar Berlijn te gaan voor een vergadering om vervolgens terug te keren naar Turijn voor een event en toerisme en dit van 16.02 tot 28.02. Vervolgens wensen ze voor 2-3 dagen naar Brussel te komen voor toerisme om daarna voor 2 à 3 dagen naar Parijs te gaan voor toerisme om vervolgens terug naar België te komen om hun terug vlucht te nemen. Betrokkene is in het bezit van een uitnodiging op zijn naam voor een conferentie in Italië. Voor zijn vergadering in Duitsland heeft betrokkene geen uitnodiging. Voor het toeristisch aspect van zijn verblijf is betrokkene niet in het bezit van andere reisdocumentatie, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie en kan geen enkele toelichting geven omtrent haar geplande activiteiten hetwelk enig reismotief kan toelichten. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van zijn visum of de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore en de voorwaarden volgens de visumcode.

[...]

X (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft een voorgenomen verblijf van 33 dagen (terugkeerticket dd 10.03.2026). Betrokkene is in het bezit van 200 euro cash geld en een debit kaart met niets erop volgens eigen verklaringen. Verder heeft hij geen enkel ander vorm van bestaansmiddel (kredietkaart). Verder beschikt hij niet over een officiële garantverklaring voor België (bijlage 3bis) – Duitsland of Italië. Van dit som dit betrokkene zijn verplaatsingen tussen Turijn (Italië) – Berlijn (Duitsland) – Turijn – Brussel – Parijs (Frankrijk) en terug Brussel te bekostigen Betrokkene dient nog de rest van zijn verblijf ook met dit som te bekostigen in Italië en Frankrijk en mogelijk Duitsland. Zodoende is dit bedrag onvoldoende.

[...]

De gemachtigde beslist op 6 februari 2026 tevens om verzoekers visum in te trekken.

Deze intrekingsbeslissing is de tweede bestreden beslissing en berust op de volgende motieven:

“(…)

x het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

X 2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (~~artikel 32, 1, a),~~ ~~Hen~~ artikel 34, 4/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene komt samen met 2 vrienden toe voor een conferentie en toerisme in België en Italië. Betrokkene verklaart dat 1 van de 2 vrienden de genaamde Chris alles heeft geregeld en hij deze volgt. Betrokkene heeft een beoogd verblijf van 33 dagen (terugkeerticket dd 10.03.2026). De genaamde Chris heeft een uitnodiging voor een conferentie te Italië enkel op zijn naam en niet op naam van betrokkene. Betrokkene verwijst naar de genaamde Chris voor de details van deconferenties en verplaatsingen. De genaamde Chris verklaart dat ze na een kort verblijf in Brussel (van 06/02 tot 07/02) naar Turijn te gaan. Hiervoor is een flexibus ticket aangekocht voor vertrek op 09.02.2026. hij verklaart een zes-tal dagen in Turijn te zullen doorbrengen om daarna 2 dagen naar Berlijn te gaan voor een vergadering om vervolgens terug te keren naar Turijn voor een event en toerisme en dit van 16.02 tot 28.02. Vervolgens wensen ze voor 2-3 dagen naar Brussel te komen voor toerisme om daarna voor 2 à 3 dagen naar Parijs te gaan voor toerisme om vervolgens terug naar België te komen om hun terug vlucht te nemen. Betrokkene is in het bezit van een uitnodiging op zijn naam voor een conferentie in Italië. Voor zijn vergadering in Duitsland heeft betrokkene geen uitnodiging. Voor het toeristisch aspect van zijn verblijf is betrokkene niet in het bezit van andere reisdocumentatie, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie en kan geen enkele toelichting geven omtrent haar geplande activiteiten hetwelk enig reismotief kan toelichten. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van zijn visum of de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscore en de voorwaarden volgens de visumcode.

X 3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene heeft een voorgenomen verblijf van 33 dagen (terugkeerticket dd 10.03.2026). Betrokkene is in het bezit van 200 euro cash geld en een debit kaart met niets erop volgens eigen verklaringen. Verder heeft hij geen enkel ander vorm van bestaansmiddel (kredietkaart). Verder beschikt hij niet over een officiële garantverklaring voor België (bijlage 3bis) – Duitsland of Italië. Van dit som dit betrokkene zijn verplaatsingen tussen Turijn (Italië) – Berlijn (Duitsland) – Turijn – Brussel – Parijs (Frankrijk) en terug Brussel te bekostigen Betrokkene dient nog de rest van zijn verblijf ook met dit som te bekostigen in Italië en Frankrijk en mogelijks Duitsland. Zodoende is dit bedrag onvoldoende.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De ontvankelijkheid van de vordering in zoverre gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum

Artikel 39/82, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

[...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p. 18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, §4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl.St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p. 10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling.” (Ibid. p. 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, §4, tweede alinea, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot

schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre er mee een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt aangevochten.

Ter zake moet worden vastgesteld dat de tweede bestreden, dit is de beslissing houdende de intrekking van een visum, geen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel is.

Verder moet er nog op worden gewezen dat, specifiek met betrekking tot de intrekking van een visum door de met de grenscontrole belaste overheden, artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.”

De beslissing tot intrekking van het visum, hoewel formeel vervat in een ander document, is dus gesteund op de beslissing tot terugnrijving, die er de rechtsgrond van vormt. De bestreden beslissing is een accessorium van de beslissing tot terugnrijving, zonder dewelke deze niet kan bestaan. Dit betekent dat, wanneer de beslissing tot terugnrijving wordt geschorst, de intrekking van het visum evenmin rechtsgevolgen kan hebben.

De intrekking van het visum is slechts uitvoerbaar in de mate de beslissing tot terugnrijving kan uitgevoerd worden. Er is in het kader van de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook geen noodzaak om uitspraak te doen over de bestreden beslissing, houdende intrekking van het visum.

In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof duidelijk gesteld dat *“tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is”* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

Ter terechtzitting geeft de raadvrouw, die voor de verzoeker verschijnt, aan zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen omtrent de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de onderhavige vordering niet ontvankelijk is in zoverre de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt gevraagd van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 6 februari 2026 tot intrekking van een visum.

Enkel de beslissing van 6 februari 2026 tot weigering van toegang aan de grens met terugnrijving (bijlage 11), hierna ‘de bestreden beslissing’, kan derhalve met de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden bestreden.

2.2. Onderzoek van de vordering ten aanzien van de beslissing houdende de weigering van toegang aan de grens met terugnrijving

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvings-maatregel, kan hij

binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde (aan de grens gelegen) plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 32 en 34 van de verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode).

Na de artikelen 32 en 34 van de Visumcode te hebben geciteerd, betoogt de verzoeker als volgt:

“Attendu que ces dispositions conventionnelles ont été violées en ce que les conditions requises pour la délivrance du visa au requérant ont été réunies et que l’Offices des Etrangers ne démontre pas que le requérant a usé des manoeuvres frauduleuses pour avoir le visa ou que le visa est faux ou que le requérant est indésirable sur le territoire ou l’Espace Schengen

L’objet et les conditions du voyage ont été justifiées au délégué de la Maison Schengen et une invitation de participation à l’événement avait été donné par l’une Association italienne que la Police a contacté pour vérification et elle a confirmé l’existence de l’événement et la prise de parole du Président de l’Association comme intervenant du requérant.

Quant à la prise en charge, elle était d’une part, par les requérants eux-mêmes, ils disposaient des revenus suffisants pour leur séjour et les partenaires invitants (l’Association italienne et le partenaire Allemande, Mr F. H.) les prenaient à charge pour leur logement ;

Qu’il n’a pas été établi par l’Office des étrangers, qu’il existerait un doute raisonnable sur l’authenticité des documents requis et produits par les requérants pour la délivrance du visa par l’ambassade Belge à Kinshasa, ni un doute raisonnable quant aux déclaration du Gérant de l’hôtel à Bruxelles, de la Présidente de l’Association italienne et le partenaire Allemand après les entretiens que la Police a eu des conversations avec les représentants ;

Attendu que le Règlement Européen prévoit expressément que la décision d’annulation de visa est susceptible de faire l’objet d’un recours devant le tribunal de l’Etat qui a pris la décision. Ce recours doit être effectif. A l’encontre des décisions prises par l’Office des étrangers, deux procédures sont susceptibles d’être engagées devant le Juge civil et le Juge administratif ;

L’exécution causera un préjudice grave difficilement réparable ;”

Artikel 34 van de Visumcode bepaalt de modaliteiten van de intrekking en nietigverklaring van een eerder afgeleverd eenvormig visum. De aangevoerde schending van artikel 34 van de Visumcode betreft bijgevolg de wettigheid van de beslissing tot intrekking van een visum. De onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is op dit punt echter onontvankelijk (zie supra, punt 2.1.). De verzoeker kan zich ten aanzien van de beslissing tot weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving niet dienstig beroepen op een schending van artikel 34 van de Visumcode.

Artikel 32 van de Visumcode bepaalt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

ii bis) het doel en de omstandigheden van de voorgenomen luchthaventransit niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van 180 dagen reeds 90 dagen op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden aan de aanvrager kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI, in de taal van de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen en een andere officiële taal van de instellingen van de Unie.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.”

Artikel 32 van de Visumcode betreft aldus de voorwaarden en modaliteiten voor de weigering van een eenvormig visum. De bestreden beslissing maakt echter geen dergelijke beslissing uit. Deze beslissing is immers beperkt tot de weigering van toegang aan de grens met teruggedrijving en zij maakt geenszins een weigering uit van de afgifte van een eenvormig visum. In tegendeel, in de eerste bestreden akte wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoeker houder is van een visum type C, afgegeven door de Belgische vertegenwoordiging te Kinshasa.

Er valt dan ook niet in te zien hoe de bestreden beslissing artikel 32 van de Visumcode kan schenden.

De verzoeker wijst er in zijn eerste middel op dat hij bij zijn binnenkomst in het bezit was van een paspoort voorzien van een geldig visum, dat de reisvoorwaarden door de bevoegde diensten werden gecontroleerd bij de afgifte van het gevraagde visum en dat de verweerder niet aantoont dat hij fraude heeft gepleegd om het visum te verkrijgen, of dat het om een vals visum zou gaan en/of dat hij onewenst is voor de toegang tot het Schengengrondgebied.

De Raad verwijst hieromtrent naar artikel 6 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscodes), dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en dat luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten. (...)”

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven én beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscodes blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij de binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel

voldoet aan de voorwaarden voor toegang en inzonderheid of hij het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;

b) indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 6, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008;

(...)”

In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, laat artikel 3 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, in dit opzicht de verweerder toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden alsook wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven.

Het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum type C, vrijwaart de verzoeker dan ook niet van de mogelijkheid dat hij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat hij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van zijn vooropgestelde verblijf. Uit niets blijkt dat de verweerder ervan zou uitgaan dat het een vervalst visum betrof, dat de verzoeker fraude zou hebben gepleegd of dat de verzoeker als ongewenst gesignaleerd staat voor toegang tot het Schengengrondgebied. Zulks betekent echter niet dat de verzoeker moet worden toegelaten tot het grondgebied wanneer hij zijn reisdoel en bestaansmiddelen niet staft bij zijn poging tot binnenkomst. De loutere omstandigheid dat aan de verzoeker na een controle van de bij de visumaanvraag voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, brengt dus niet met zich mee dat hij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied.

Artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van deze wet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit derhalve niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en/of wanneer hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor zijn voorgenomen verblijf (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het van een eenvormig visum als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Er mag dus redelijkerwijs van de verzoeker worden verwacht dat hij bij zijn aankomst op 6 februari 2026 op de luchthaven te Brussel-Nationaal duidelijk de verblijfsomstandigheden en de activiteiten kan schetsen en staven voor zijn geplande verblijf én dat hij moet kunnen aantonen dat hij hiertoe ook over voldoende bestaansmiddelen beschikt (of deze kan verwerven).

Blijkens het administratief dossier heeft de luchthavenpolitie, ter gelegenheid van verzoekers interpellatie, het volgende vastgesteld:

“N.,K. (06/02/26 10:51):

Betrokkene verklaart dat hij samen reist met C.. Hij werkt samen met C. en hij studeert ook aan het UPN te Kinshasa. Het doel van hun reis is een conferentie in Turijn op datum van 14/02 en 21 of 22/02. Hij weet het niet exact en hij verwijst naar Chris voor meer details. Chris heeft alles georganiseerd en hij heeft alle documenten, uitnodigingen en tickets. Hij heeft ook het geld. Ook de hotelreservaties werden geregeld door C. Hij verklaart in het bezit te zijn van 200 euro cash geld. Hij heeft ook nog een Visa kaart bij maar daar is geen geld op beschikbaar. Na de conferentie in Turijn gaan waarschijnlijk Parijs nog bezoeken voor 2 of 3 dagen. Hij heeft familie in Parijs, maar hij is niet in het bezit van een uitnodiging. Hij verklaart dat de kosten voor de reis en zijn verblijf door zijn ouders betaald werden. Hij weet niet hoeveel er betaald werd.

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor:

N.,K. (06/02/26 12:02):

Het hoofddoel van de reis ligt in Italië en Duitsland gezien de uitnodigingen die worden overhandigd. A. maakt echter helemaal geen melding van Duitsland. De Italiaanse uitnodiging is alleen aan M. N. C. gericht en niet aan de twee andere personen. Bovendien staat er niets in over de huisvesting van betrokkenen, noch over het betalen van eventuele kosten door de organisatie die hen uitnodigt. Er zullen verschillende verplaatsingen gemaakt worden tussen steden in verschillende landen, deels voor bijeenkomsten, deels voor toerisme. Voor de reizen tussen Turijn en Berlijn (en terug), Turijn naar Brussel, Brussel naar Parijs en opnieuw naar Brussel zijn er geen vervoersbewijzen. Bovendien zijn er ook geen reservaties van accommodatie in de verschillende steden. Er is wel een reservatie voor een jeugdherberg in Brussel, maar dit is slechts voor 1 nacht terwijl er een langer verblijf beoogd wordt. Betrokkene is slechts in het bezit van 200 euro cash geld en een debitkaart waar geen geld op beschikbaar is (volgens zijn verklaringen) en dit voor een verblijf tot 10 maart 2026.”

Dit zijn de vaststellingen waarop de verweerder zijn beslissing heeft gesteund. De loutere bewering van de verzoeker dat de politie contact heeft opgenomen met de Italiaanse organisatie (en hun Duitse partner) en dat zij de deelname van de verzoeker en de huisvesting op hun kosten tijdens het evenement hebben bevestigd, vindt hierin geen steun en dit kan evenmin blijken uit de overige stukken van het administratief dossier. Evenmin blijkt dat de luchthavenpolitie contact heeft opgenomen met het hotel (jeugdherberg) in Brussel. Verzoekers loutere beweringen dienaangaande, kunnen de motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten.

Overigens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat de verweerder de hotelreservatie van één nacht in Brussel in twijfel zou hebben getrokken. Evenmin wordt op zich ontkend dat de verzoeker documenten heeft voorgelegd in verband met een deelname aan een conferentie in Italië. Wel wordt vastgesteld dat de verzoeker voor zijn vergadering in Duitsland geen uitnodiging heeft en dat hij *“voor het toeristisch aspect van zijn verblijf (...) niet in het bezit (is) van andere reisdocumentatie, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie en geen enkele toelichting (kan) geven omtrent (zijn) geplande activiteiten hetwelk enig reismotief kan toelichten.”* De verzoeker toont niet concreet aan dat deze vaststellingen incorrect zijn.

Tot slot kunnen ook verzoekers loutere beweringen dat hij en zijn reisgezellen over voldoende bestaansmiddelen beschikken en dat zij tijdens de conferentie een logement krijgen bij de organisaties die hen uitnodigden, de volgende motieven inzake de toepassing van artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet ontkrachten: *“Betrokkene heeft een voorgenomen verblijf van 33 dagen (terugkeerticket dd 10.03.2026). Betrokkene is in het bezit van 200 euro cash geld en een debit kaart met niets erop volgens eigen verklaringen. Verder heeft hij geen enkel ander vorm van bestaansmiddel (kredietkaart). Verder beschikt hij niet over een officiële garantverklaring voor België (bijlage 3bis) – Duitsland of Italië. Van dit som dit betrokkene zijn verplaatsingen tussen Turijn (Italië) – Berlijn (Duitsland) – Turijn – Brussel – Parijs (Frankrijk) en terug Brussel te bekostigen Betrokkene dient nog de rest van zijn verblijf ook met dit som te bekostigen in Italië en Frankrijk en mogelijks Duitsland. Zodoende is dit bedrag onvoldoende.”* Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en de verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de voorgelegde bestaansmiddelen onvoldoende zijn voor het voorgenomen verblijf van 33 dagen, met verschillende verplaatsingen binnen Europa.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig.

2.2.2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 5, §4 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Dit middel wordt als volgt onderbouwd:

“Ces dispositions prévoient en substance que (...)

Attendu que dans son arrêt n° 83.782 du 27 juin 2012, le Conseil du Contentieux des étrangers a suspendu les décisions d’annulation de visa de 90 jours et de refoulement. La requérante a pu poursuivre son voyage.. La Convention Européenne donne la possibilité à l’étranger arrêté ou détenu d’introduire un recours contre la décision d’annulation de visa, ce que le requérant a fait. Le refouler violerait l’article 5 de la convention de droits de l’homme et du principe de l’effectivité de recours ;”

Het tweede middel is onontvankelijk in de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 13 van het EVRM. De verzoeker verzuimt immers om concreet toe te lichten hoe dit artikel door de bestreden beslissing(en) zou zijn geschonden.

Artikel 5, lid 4 van het EVRM bepaalt als volgt:

“4. Een ieder, wie door arrestatie of detentie zijn vrijheid is ontnomen, heeft het recht voorziening te vragen bij het gerecht opdat deze spoedig beslist over de rechtmatigheid van zijn detentie en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de detentie onrechtmatig is.”

Er valt niet in te zien hoe de beslissing tot terughrijving de verzoeker zou beletten om tegen de tevens op 6 februari 2026 getroffen beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats een doeltreffend rechtsmiddel aan te wenden. In de akte van kennisgeving d.d. 6 februari 2026 wordt uitdrukkelijk vermeld dat de beslissing tot vasthouding vatbaar is voor een beroep bij de Rechterlijke macht, hetwelk (binnen de maand) ingediend moet worden door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de plaats waar de verzoeker wordt vastgehouden. Het stond en staat de verzoeker dus vrij om het desbetreffende rechtsmiddel aan te wenden en hij licht niet concreet toe hoe de bestreden beslissingen hem dit recht zouden ontzeggen.

In de mate dat de verzoeker, met verwijzing naar een arrest van de Raad van 27 juni 2012, aangeeft dat hij een beroep moet kunnen indienen tegen de beslissing tot intrekking van het visum, mist het middel juridische grondslag. Artikel 5, lid 4 van het EVRM heeft immers betrekking op de mogelijkheid om een beroep in te dienen tegen arrestatie- of detentiebeslissingen. De beslissing tot vasthouding van 6 februari 2026 maakt echter niet het voorwerp uit van de huidige vordering en de Raad is hieromtrent bovendien ook zonder rechtsmacht.

Een schending van artikel 5, lid 4 van het EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is op het eerste gezicht ongegrond en dus niet ernstig.

2.2.2.3. Het derde middel luidt als volgt :

“B. Violation de l’article 2,1°,2° de la loi du 15.12.1980 .

L’article 2,1°,2° prévoit que [...]

Que le requérant est porteur d’un passeport valable revêtu d’un visa valable pour l’Espace Schengen, délivré par la Maison Schengen de Kinshasa, après un examen minutieux des documents exigés. Le requérant bénéficie donc d’une autorisation d’entrée dans l’Espace Schengen conforme à ce que la loi belge exige ;

L’Office des étrangers a basé sa décision sur l’article 32, 1, a, 2 du code des visas en indiquant notamment que l’objet et les conditions de séjour envisagé n’ont pas été justifiés. Or, le requérant a introduit une demande de visa afin d’effectuer un séjour de 33 jours dans l’espace Schengen. Il a fourni, à l’appui de sa demande, la preuve de la réservation d’un hôtel à Bruxelles et la preuve de moyens financiers que les autorités consulaires ont jugé suffisants.

Qu’au regard du dossier du requérant, le refus d’accès dans l’Espace Schengen est illégal et découle d’un excès de pouvoir ;

L’Office ne relève aucun élément qui le pousserait à prendre une telle décision si ce n’est qu’il estime que les fonctionnaires consulaires ont mal travaillé et n’ont pas bien apprécié les éléments à leur possession lors de l’introduction de la demande de visa.”

Zoals duidelijk blijkt is de bestreden beslissing getroffen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. In de mate dat de verzoeker stelt dat de bestreden beslissing is getroffen op grond van artikel 32, 1a, 2 van de Visumcode, mist zijn betoog elke grondslag. Geen van de oorspronkelijk

bestreden beslissingen maakt immers toepassing van dit artikel. In de mate dat de verzoeker de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid beoogt van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van een visum, is de vordering overigens onontvankelijk zodat de Raad niet kan ingaan op de kritiek op de beslissing tot intrekking van een visum.

Artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(..)

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

(...)”

Het gaat om afzonderlijke toepassingsgevallen, die niet cumulatief aanwezig moeten zijn om de toegang tot het grondgebied te weigeren. Elk motief op zich kan volstaan om de bestreden bijlage 11 te schragen. Het is dus meteen duidelijk dat het in het bezit zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (cf. artikel 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet) de verzoeker geen absoluut recht op toegang tot het grondgebied verleent, ook al is hij in het bezit van de nodige reis- en binnenkomstdocumenten wanneer hij zich aanbiedt bij de grensdoorlaatpost. Aan de verzoeker kan alsnog de toegang tot het grondgebied worden geweigerd en hij kan worden teruggedreven wanneer, zoals *in casu*, hij bij zijn poging tot binnenkomst geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf en/of wanneer, zoals *in casu*, hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van het verblijf.

De Raad benadrukt dat het onderzoek van de visumaanvraag door de ambassade in het buitenland, de op dat moment gedane vaststelling dat is voldaan aan de visumvoorwaarden en de daarop volgende toekenning van het gevraagde visum, de met grenscontrole belaste autoriteiten niet beletten om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. Uit artikel 6, eerste lid, a) juncto c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied, niet alleen in het bezit moet zijn van een geldig paspoort met een geldig visum, maar eveneens (onder meer) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven (zie ook supra, punt 2.2.2.1.).

Een schending van artikel 2, eerste lid, 1° en/of 2°, van de Vreemdelingenwet, is niet aangetoond. Van bevoegdheidsoverschrijding is evenmin sprake nu de Vreemdelingenwet de verweerder uitdrukkelijk de nodige bevoegdheden geeft.

Het derde middel is op het eerste gezicht niet gegrond en dus niet ernstig.

2.2.2.4. In het vierde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht (*“l’erreur manifeste d’appréciation”*).

De verzoeker betoogt dienaangaande het volgende:

“Attendu que l’illégalité formelle de la décision litigieuse consiste également à une motivation qui ne répond en rien à la réalité du dossier et à l’exigence de l’article 3 de la loi du 29 juillet 1991, relative à la motivation formelle des actes administratifs qui prévoit que [...]

Que la motivation de la décision attaquée est inadéquate par le fait que l’Office des Etrangers n’a pas tenu compte des documents produits par le requérant avant la prise de décision, il s’est limité à relever l’insuffisance des revenus et la réservation qui ne serait que d’une nuitée. Alors que le requérant avait 200 euros en poche et 3.000 euros en carte bancaire, ce qui fait un total de 3200 euros, montant qui est largement suffisant pour un séjour d’une personne dans l’Espace Schengen en comparaison du niveau de la vie dans la plus part des pays Schengen.

La prise en charge par l’Association italienne=, organisatrice du Festival a été confirmé au téléphone à la Police par la présidente..

L’Office des étrangers a basé sa décision sur l’article 32, 1, a, 2 du code des visas en indiquant notamment que l’objet et les conditions de séjour envisagé n’ont pas été justifiés. Or, le requérant a introduit une demande de visa afin d’effectuer un séjour de 33 jours dans l’espace Schengen. Il a fourni, à l’appui de sa

demande, la preuve de la réservation d'un hôtel à Bruxelles et la preuve de moyens financiers que les autorités consulaires ont jugé suffisants.

Au regard du dossier du requérant, le refus d'accès dans l'Espace Schengen est illégal et découle d'un excès de pouvoir ;

Plusieurs sous-motifs qui ne peuvent suffire à fonder la décision attaquée. Etant donné le but du voyage, à savoir un court séjour touristique en Belgique, à Paris, et en Italie afin de participer également à la Conférence de laquelle leur Président est retenu comme intervenant.

Il ne peut être raisonnable d'exiger du requérant qu'il fournisse un emploi du temps, détaillé jour par jour dans la mesure où il s'agit d'un voyage de formation et des prises de contacts et de préparation des autres événements à venir et non d'une excursion organisée. Il ne peut non plus être fait grief au requérant de ne pas disposer de plans urbains ou de tickets ou réservation pour certaines activités qu'elle a mentionné dans la mesure où il lui est loisible d'obtenir ces tickets ou plans sur place.

Qu'au regard du dossier du requérant, le refus d'accès dans l'Espace Schengen et l'annulation du visa est illégal et découle d'un excès de pouvoir ;

Le visa délivré à la requérante est valable et n'est entaché d'aucune fraude, à la suite de l'examen approfondi concernant la personne intéressée par la présence du requérant à l'événement de Turin

La motivation qui n'établit pas les circonstances qui empêchent le requérant d'atteindre sa destination(Turin) n'est pas adéquate, au regard, des documents se trouvant dans le dossier ;

Il ne contient rien de spécifique pour bloquer la requérante avant d'arriver à destination. La motivation est donc stéréotypée et impersonnelle.

Qu'il ressort de nombreuses ordonnances de la Chambre de Conseil de Bruxelles que le défaut de motivation adéquate dans les décisions de l'Office des étrangers entraînait une mainlevée de la détention, « Attendu que les motivations par l'Office des étrangers pour

justifier la privation de liberté du 27 janvier 2004 régulièrement signifiée, sont impersonnelles et stéréotypées.

Qu'elles ne correspondent pas aux exigences de la loi » sur la motivation formelle des actes administratifs ;

Au regard des décisions stéréotypées et de la situation personnelle du requérant dans l'espace Schengen avec un visa d'entrée valable avec plusieurs entrées, l'Office des étrangers ne pouvait prendre une décision d'annulation et de refoulement sans commettre l'erreur manifeste d'appréciation ;

Que le requérant est traité comme un vulgaire étranger en quête d'une situation de séjour en Belgique alors qu'elle n'est là que pour participer à une Conférence dont le programme avait été produit aux autorités consulaires, à Kinshasa.

Que le moyen est sérieux ;”

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen en deze verzoeker toelaten hiervan kennis te nemen en na te gaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Nu in de bestreden akte concreet wordt ingegaan op de bij de grenscontrole voorgelegde stukken en afgelegde verklaringen, kan de verzoeker ook niet worden gevolgd als zou een louter gestandaardiseerde, stereotiepe of niet gepersonaliseerde motivering voorliggen.

Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Gelet op verzoekers inhoudelijke kritiek, dient het aangevoerde middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing in de bestreden beslissing van artikel 3 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische

aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met de loutere en vage argumentatie dat de verweerder geen rekening hield met de aan de grens voorgelegde documenten, toont de verzoeker niet aan met welk document de verweerder precies ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

De verzoeker stelt voorts dat hij over 200 euro cash en 3000 euro op een bankkaart beschikte, maar deze bewering strookt niet met de stukken van het administratief dossier. Uit het onder punt 2.2.2.1. geciteerde verslag van de grenspolitie blijkt immers dat de verzoeker zich, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gemotiveerd, aanbod met slechts 200 euro cash geld en een debetkaart waarop geen geld beschikbaar was (volgens zijn eigen verklaringen). De verzoeker toont niet concreet aan dat deze vaststellingen incorrect zijn. Voorts beperkt de verzoeker zich opnieuw tot de loutere bewering dat de voorzitter van de Italiaanse organisatie telefonisch aan de politie zou hebben bevestigd dat deze organisatie hem ten laste zou nemen. Ook deze bewering strookt niet met het voormelde verslag van de luchthavenpolitie. De verzoeker legde wel een Italiaans document voor, maar volgens de vaststellingen van de politie staat hierin *“niets in over de huisvesting van betrokkenen, noch over het betalen van eventuele kosten door de organisatie die hen uitnodigt”*. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoeker niet beschikt over een officiële garantverklaring voor België, Italië of Duitsland, wordt niet concreet weerlegd en zij vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van de overheid niet doet blijken van het vereiste zorgvuldige en redelijke handelen. Het formuleren door de verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige of onredelijke wijze tot stand is gekomen (cf. RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

De verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat motieven inzake de toepassing van artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, niet deugdelijk of onredelijk zijn, dan wel dat de verweerder zich bij de toepassing van artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet zou hebben gebaseerd op een onzorgvuldige onderzoek.

Het motief dat is gestoeld op artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet blijft derhalve onverminderd overeind. Zoals hoger reeds toegelicht, gaat het om cumulatieve toepassingsgevallen. De toepassing van artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, kan de genomen beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving dan ook reeds op determinerende wijze schragen. Bijgevolg is verzoekers kritiek betreffende het motief inzake het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf gericht tegen een overtollig motief en kan deze kritiek niet leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Waar de verzoeker nogmaals verwijst naar artikel 32 van de Visumcode en waar hij herhaalt dat het onwettig is en machtsoverschrijding uitmaakt door hem de toegang te weigeren terwijl de visumvoorwaarden reeds door de consulaire diensten werden onderzocht waarna het (niet frauduleuze en niet vervalste) visum werd afgeleverd, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent reeds werd geoordeeld in de punten 2.2.2.1. en 2.2.2.3.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden aangenomen. Een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond.

Ook het vierde en laatste middel is bijgevolg niet ernstig.

Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoekers uitlating dat hij wordt behandeld als een vulgaire vreemdeling, geen betrekking heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing. Deze kritiek is niet terzake dienend.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verwerpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. DE GROOTE